

Libris

Respect pentru oameni și cărți

.RO

Irene POSTOLACHE

Zmeonica și mărgelele



Editura Junimea
Iași – 2016

CUPRINS

<i>Prințesa Sofia și balaurul Baluz.....</i>	<i>5</i>
<i>Zmeoaica și mărgelele.....</i>	<i>11</i>
<i>Comoara celor trei frați.....</i>	<i>18</i>
<i>Povestea Izabelei.....</i>	<i>23</i>
<i>Badea Nădrag.....</i>	<i>28</i>
<i>Împărăteasa șchioapă.....</i>	<i>36</i>
<i>Fudulul și dregătoria.....</i>	<i>43</i>
<i>Prințesa Teodora și zâna.....</i>	<i>49</i>
<i>Măriuca și Hârja.....</i>	<i>54</i>
<i>Uriășul Gură Nesătulă.....</i>	<i>60</i>

Prințesa Sofia și balaurul Baluz

De mult, de când era povestea, a fost o prințesă mică și drăgălașă, pe nume Sofia. Tatăl ei, împăratul, își pierduse împărăteasa și acum ședea plecat cu zilele la vânătoare sau prin străini, rar dădea pe acasă.

În timpul acesta, prințesa Sofia cea mică stătea în palatul plin de servitori. Toată ziua se juca singurică, vorbea cu păpușile, uitându-se pe fereastră după tătucul ei. Era o fetiță tare cuminte și isteată.

Într-o zi, în grădina palatului se auzi o bufnitură mare. Sofia ieși în fugă să vadă ce s-a întâmplat. Când colo, ce să vezi? Pe jos, în țărână, căzuse ditamai balaurul zburător, jumulit și cu aripile șifonate. Sofia fugi la el:

– Cum te cheamă? întrebă ea, trăgându-l de o aripă.

– Baluz! răspunse balaurul zburător, apoi întoarse capul să vadă cine a vorbit. Atunci, o văzu pe Sofia cea mică, pieptănată cu niște codițe zbârlite, din care ieșeau ca niște antene, multe fire de păr. Balaurul nu mai văzuse niciodată o fetiță, așa că se sperie rău de tot, se trase cât colo...

– Pe mine mă cheamă Sofia! spuse ea și se așeză pe jos, lângă Baluz.

Balaurul Baluz își luă inima în dinți și se opri din tremurat. Se vede treaba că era un balaur tare timid, chiar dacă era mare, mare la trup. Sofia îl mângâie pe aripă:

– Ce ai pățit? Te doare?

– Nu mă mai doare, zise Baluz. Am aterizat greșit și m-am lovit.

Uite, vezi? Mi-am ciufulit aripile...

Bietul de tine! Hai cu mine în palat, ca să îți pieptăn aripa. Intră, nu te teme, asta e casa mea!

Îl luă de mână pe Baluz, apoi îl înghesui în palat. Pe cât era intrarea de mare, Baluz, săracul, trebui să se aplece și să strecoare într-o parte ca să intre. Merseră în odaia Sofiei, care se umplu deodată, nu mai era pic de loc.

– Stai aici, pe salteluța asta pufoasă, îl așeză Sofia într-un colț. Apoi, începu să-l pieptene și să-i cânte dulce, ca să-i treacă durerea. Baluz se înmuie tot de plăcere și ațipi fericit, în timp ce Sofia îi împletea părul și îl lega cu fundițe colorate.

Când termină de împletit, Sofia fugi la bucătărie și luă mâncarea servitorilor. Fără să o vadă nimeni, îndesă într-un sac toate pâinile și puii prăjiți pe care îi găsi, apoi trase sacul până în odaia ei. Se așeză în brațele lui Baluz și începu să-l hrănească:

– Papă! spuse ea, dându-i pe rând, pui după pui și pâine după pâine.

Baluz stătea cuminte și păpa. După ce se sătură, spuse:

– Nu mai pot!

– Mai papă puțin, te rog!

– Gata, zău că nu mai pot! zise Baluz rugător.

– Bea apă, ca să se facă loc, îi întinse apă Sofia.

Ca să-i facă pe plac, balaurul Baluz păpă, apoi bău apă și iar păpă, până când se terminară și apa, și puii, și pâinea.

– Acum hai să ne jucăm, se rugă Sofia.

– Hai! se bucură balaurul cel timid. Dar când să iasă pe ușă, pace să mai încapă...de atâta mâncare și apă, făcuse burta maaaare, mare. Baluz începu să râdă:

– Ha, ha, uite că nu mai încap! Am mâncat prea mult!



Atunci se jucară cu păpușile. Sofia i le puse pe toate printre gheare iar Baluz ascundea una câte una. Apoi Sofia îi dădu prăjiturile de jucărie și îl învăță cum se bea ceaiul ca un prinț, din ceașcă, ținând degetul cel mic în sus și făcându-se că soarbe grațios.

La ușă bătu o slujitoare să o cheme pe Sofia la masă. Sofia spuse în șoaptă:

– Să nu ieși din odaie, Baluz! E secretul nostru, nu trebuie să te vadă nimeni! apoi fugi în sala mare și se așeză la masa lungă și plină cu mâncare. Mânca iute din farfurie, mai să se înece...

– Vai, Măria Ta, se supără mai marele curții, domnișoarele mănâncă frumos și delicat, nu hăpăie mâncarea ca lupii!

Sofia împinse farfuria cât colo și fugi de la masă ca o furtună, drept în odaie, la Baluz, care trăgea un pui de somn. Ea nu l-a deranjat, a început să-i prindă fundițe colorate pe coadă, apoi să-i lustruiască gheruțele.

Când s-a trezit Baluz, a văzut cât de frumos l-a gătit Sofia. Pe seară, după ce au plecat servitorii din palat, balaurul a spus:

– Vrei să te duc să vezi peștii cântători?

– Vreau, vreau! s-a bucurat Sofia.

– Urcă pe spinarea mea și ține-te bine, zise Baluz.

Sofia a tras un scăunel și s-a urcat sus, în spatele balaurului, care s-a strecurat cum a putut pe poarta palatului și a zburat repede, repede, mai să o ia amețea. Au ajuns deasupra unui lac albastru transparent, atât de limpede, de puteai să vezi și cea mai mică pietricică de pe fundul lui. În lac înotau pești albaștri, roz, aurii, verzi, cu aripioare mari, ca niște voaluri.

Baluz coborî pe o insulă mică și se lungi pe burtă cântând:

– Ba, ba, bu, ba, bi, ba, bu!

Peștii veniră cât mai aproape de mal. Scoaseră capul din apă și începură să cânte și ei, care mai de care:

– *Ba, ba, bu, ba, bi, ba, ba,
Bine ai venit în lumea mea,
Lume frumoasă și fermecată,
Nu poți s-o uiți niciodată!*

Sofia bătu bucuroasă din palme și cântă cu peștii. Apoi își luară rămas bun și zburară spre casă.

Dar nici nu coborî bine Baluz pe pământ și se trezi apucat de o mână de fier. Împăratul, tatăl Sofiei, venise acasă și negăsind pe prințesă, o căută în grădină. Atunci îl văzu pe balaur cu copila în spate și puse mâna pe el. Sofia îi striga cât o ținea gura:

– Tată, te rog, lasă-l în pace, e prietenul meu, îl cheamă Baluz și e tare bun!

– Stai să-mi aduc sabia, să-ți arăt eu balaure cum e să furi prințese! striga supărat împăratul. Fărăme te fac!

– Dar nu m-a furat, tată! Am zburat amândoi la peștii cântători! E prietenul meu, te rog, tătice, dă-i drumul!

Împăratul, parcă surzise, nu auzea ce îi spunea Sofia. Puse mâna pe o frânghie sănătoasă și îl legă fedeleș pe Baluz, încât abia mai putea răsufla, săracul. Apoi fugi în palat să-și aducă sabia.

Sofia se repezi la Baluz și îl luă în brațe, mângâindu-l. Balaurul se speria rău și tremura ca varga.

– Vreau acasă, ajută-mă Sofia, dă-mi drumul!

Fetița văzu pe jos lucind un ciob, îl luă și începu să taie frânghia. Dar mâna ei era micuță și frânghia era groasă, iar tatăl său trebuia să se întoarcă.

– Baluz, spuse ea plângând, tu ești puternic, încordează-te și rupe frânghia!

Ștergându-și lacrimile, Baluz se încordă o dată, apoi încă o dată și când se încordă a treia oară, frânghiile începură să plesnească, sărind cât colo. Se eliberă tocmai la timp, venea împăratul, cu sabia în mână.

Dar Baluz, în loc să plece, mai întâi îmbrățișă pe Sofia, sărutând-o pe frunte. O mângâie cu laba lui plină de gheare, o luă în brațe, legănând-o ca să nu mai plângă.

Împăratul scăpă sabia din mână când văzu asta.

– Iartă-mă, fata mea! Și tu Baluz! Abia acum înțeleg, cu adevărat voi sunteți prieteni.

De atunci înainte, de câte ori putea, Baluz venea în vizită pe furiș la palat. Sofia îl aștepta în grădină și zburau amândoi fericiți să vadă peștii cântători. Și rămase prietenul prințesei pentru totdeauna. Trăiră fericiți împreună, împăratul, prințesa Sofia și balaurul zburător Baluz.